

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mgr. Petr Němec**, advokát se sídlem Slezská 1297/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, čj. MSP-352/2024-OSV-OSV/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2025, čj. 5 A 61/2024-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce podal dne 19. 3. 2024 u Okresního soudu v Písku (dále též „povinný subjekt“) žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „infomační zákon“). Požadoval následující informace: „1) Dle jakého postupu a dle jakého rozvrhu práce byla senátu 10 C (soudkyně Mgr. Andrea Větrovská) přiřazena věc vedená u shora uvedeného soudu pod sp. zn. 10 C 146/2020. 2) Zaslání všech usnesení, kterými Mgr. Andrea Větrovská v letech 2018-2023 vyslovila místní nepřislusnost soudu. 3) Zaslání 20 posledních rozsudků, které vydala soudkyně Mgr. Andrea Větrovská. 4) Sdělení, na základě, čeho Okresní soud v Písku shledal svou místní příslusnost ve věci sp. zn. 10 C 146/2020 a ve věci sp. zn. 4 C 70/2022.“

[2] Okresní soud poskytl informace dle bodů 1) až 3) žádosti. Dne 27. 3. 2024 vydal rozhodnutí čj. 24 Si 30/2024-5, kterým dle § 2 odst. 4 ve spojení s § 15 informačního zákona odmítl žádost v rozsahu bodu 4) žádosti, tedy v části požadující informace o tom, na základě čeho Okresní soud v Písku shledal svou místní příslušnost ve věcech sp. zn. 10 C 146/2020 a sp. zn. 4 C 70/2022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Návazné odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024, čj. MSP-352/2024-OSV-OSV/2, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou městský soud zamítl shora označeným rozsudkem. Městský soud se ztotožnil se závěry správních orgánů, že požadovaná informace nespadá do působnosti informačního zákona (§ 2 odst. 4). Požadovaná informace nebyla formálně zaznamenána a neexistuje ani povinnost ji formálně zaznamenat. V režimu informačního zákona není možné vyžadovat vytvoření nových informací ani dožadovat se dodatečného vysvětlení toho, proč povinný subjekt (soud) rozhodl tak, jak rozhodl. Stran žalobní argumentace poukazující na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona městský soud uvedl, že žalovaný postavil své rozhodnutí na § 2 odst. 4 a nikoliv na označeném ustanovení. Pro úplnost k uvedené žalobní argumentaci dodal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je za rozhodovací činnost soudů *„třeba považovat nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé“*. Pokud se žalobce domníval, že požadovaná informace musí v nějaké formě existovat, např. ve formě jakéhosi podkladu k rozhodnutí či administrativního pokynu (úředního záznamu), tak i takováto informace by byla z poskytnutí v režimu informačního zákona vyloučena na základě § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, jehož smyslem je chránit nezávislost a nestrannost soudní moci. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro pohlednost uspořádal následovně. V prvním okruhu stížných námitek stěžovatel nesouhlasil se závěry městského soudu stran nemožnosti poskytnout požadované informace s ohledem na § 2 odst. 4 informačního zákona. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že by požadovaná informace nebyla nikde zaznamenána. Jak samotný názor povinného subjektu o jeho místní příslušnosti, tak skutečnost, na níž byl tento názor založen, jsou zachyceny ve spise. Poskytnutí informace je tak jen otázkou jejího zpětného mechanického dohledání. Výklad městského soudu je nepřiměřeně formalistický a logicky nekonzistentní. Stěžovatel se dále domnívá, že městský soud ignoroval materiální stránku práva na informace. I pokud by bylo možné přijmout závěr o tom, že se na věc uplatní § 2 odst. 4 informačního zákona, vzhledem k judikatuře Ústavního soudu je nezbytné provést test proporcionality. Je přitom zřejmé, že odmítnutí

pokračování

poskytnutí informace je nepřiměřené. V druhém okruhu stížních námitek stěžovatel brojil proti aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Výluka z práva na informace se neuplatní, protože určení místní příslušnosti soudu není rozhodovací činností soudu. Určení místní příslušnosti soudu představuje pouze mechanickou aplikaci procesních pravidel. Výklad pojmu „rozhodovací činnost“ provedený městským soudem je příliš extenzivní a v rozporu s judikaturou Ústavního soudu jde v neprospěch žadatele. Nadto městský soud ani v tomto případě nezohlednil materiální stránku práva na informace a neprovedl test proporcionality. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému, který se k ní však nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] V prvním okruhu stížních námitek stěžovatel rozporuje aplikaci § 2 odst. 4 informačního zákona na souzenou věc. Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že závěr o místní příslušnosti povinného subjektu (Okresního soudu v Písku) nebyl nikde formálně zaznamenán. Stěžovatel se domnívá, že se jedná o existující informaci ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Jak samotný názor soudu o jeho místní příslušnosti, tak skutečnost, na níž byl tento názor založen, jsou písemně zachyceny. Jedná se o informaci, kterou je povinný subjekt povinen disponovat. Městský soud podle stěžovatele „slovičkaří“ a snaží se posunout význam argumentace stěžovatele tak, že požaduje sdělení „myšlenkových pochodů soudce“. Stěžovatel však požadoval pouze sdělení toho, „na základě čeho“ povinný subjekt shledal svou místní příslušnost. Nejedná se tedy o vytváření nových informací, ale pouze o zpětné, mechanické dohledání informace, která již je písemně zaznamenána.

[9] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

[10] Povinnost orgánů veřejné moci poskytovat informace vyplývá primárně z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Na uvedené ústavní vymezení navazuje informační zákon, který ukládá povinným subjektům (není přitom sporné, že je jím mj. i nynější povinný subjekt) povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti (srov. § 1 informačního zákona). Tato povinnost však není bezbřehá. Informační zákon poskytnutí některých informací explicitně vylučuje. Mezi ně patří i právě § 2 odst. 4 informačního zákona, podle něhož *povinnost*

poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

[11] Výluku z práva na informace zakotvenou v § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jejího účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé obraceli v režimu uvedeného zákona s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže neurčené věci, provedení právního výkladu, vytvoření nebo obstarání nové informace, kterou povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86, bod 46, ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 107/2011-70, ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67). Takový postup by totiž vedl k tomu, že by na základě žádostí byly vytvářeny nové informace, které před podáním žádosti nebyly formálně zaznamenány ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 9. 2010, čj. 4 As 16/2010-61, konstatoval, že při poskytování informací je třeba vycházet primárně z toho, zda požadovaná informace objektivně existuje a povinný subjekt ji má k dispozici (obdobně též rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2011, čj. 6 As 33/2011-83, ze dne 15. 10. 2015, čj. 6 As 38/2015-51, či ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007-56).

[12] Z konstantní judikatury dále vyplývá, že poskytnutí určité informace lze odmítnout nejen z důvodů taxativně vyjmenovaných v informačním zákoně, ale také z důvodů faktických, které v zákoně zcela výslovně definovány nejsou. Typickým důvodem neposkytnutí informace bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá (pro její poskytnutí by ji tedy musel ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona nově vytvořit), a současně není ze zákona dána povinnost, aby jí disponoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2025, čj. 6 As 110/2024-34, bod 15, srov. též rozsudky ze dne 20. 4. 2012, čj. 4 As 37/2011-93, bod 11, či ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 107/2011-70, č. 2493/2012 Sb. NSS).

[13] Posledně uvedená podmínka přináší žadatelům určitou „pojistku“ proti postupu, kdy by povinný subjekt určité informace vztahující se ke své působnosti záměrně nevytvářel proto, aby je následně nemusel pro účely veřejné kontroly žadatelům poskytovat. Tento závěr ostatně potvrzuje komentářová literatura, na kterou sám stěžovatel odkázal v žalobě a kterou již citoval městský soud: *„Podobně jako v případě vytváření nových informací nemá povinný subjekt ani povinnost sdělovat žadatelům své názory na konkrétní záležitosti. I zde je ovšem nutné rozlišovat dvě situace – na jedné straně žádost o sdělení názoru na určitou záležitost, který povinný subjekt má dle požadavku teprve zaujmout, a na straně druhé žádost o poskytnutí informace o názoru (stanovisku), které povinný subjekt jako svůj názor již zaujal (resp. podle tvrzení žadatele tak učinil) a ve smyslu § 3 odst. 3 zaznamenal. Pouze v prvním případě se totiž bude jednat o situaci předvídanou § 2 odst. 4, zatímco v případě druhém bude žádost směřovat k poskytnutí již existující, a tedy obecně vydatelné informace (srov. vymezení informace podle § 3 odst. 3). Jestliže se žadatel domáhá stanoviska, které již bylo (dle tvrzení žadatele) zaujato, a pokud povinný subjekt toto stanovisko skutečně zaujal a zaznamenal (např. v usnesení zastupitelstva), pak přestože se jedná o jeho názor na určitou záležitost, nebude možné uplatnit § 2 odst. 4 a zaujaté stanovisko bude třeba poskytnout (sdělením jeho obsahu, poskytnutím kopie apod.)“*, (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s., bod 24.

pokračování

[14] V dané věci stěžovatel požadoval sdělit informace o tom, na základě čeho byla shledána v konkrétních (civilních) sporech místní příslušnost Okresního soudu v Písku. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že pro určení místní příslušnosti jsou relevantní ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o.s.ř.“), zejména pak § 105 odst. 2, podle něhož, *vysloví-li soud, že není příslušný, postoupí věc po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu nebo ji za podmínek § 11 odst. 3 předloží Nejvyššímu soudu*. Z uvedeného vyplývá, že povinnost formálně zaznamenat úvahy o místní příslušnosti existuje pouze za situace, kdy civilní soud shledá její nedostatek. Toto potvrzuje i komentářová literatura, která uvádí: „*Místní příslušnost je rozhodnutím soudu určena pouze tehdy, jestliže o ní soudy rozhodly postupem podle § 105 odst. 2, 3*“, (viz Vacková, M., Beran, V.: § 11 Věcná a místní příslušnost. In: Jirsa, J. a kol. *Občanský soudní řád, 2. část: Soudcovský komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Z konstantní judikatury současně vyplývá, že „*právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat dovysvětlení toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, či zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny*“, (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 117/2014-64).

[15] Pro úplnost lze dodat, že sám stěžovatel je v tomto rozsahu značně nekonzistentní. V kasační stížnosti uvádí, že shledání místní příslušnosti je v podstatě mechanickou aplikací ustanovení zákona, zatímco v řízení před městským soudem uvedl, že uznává, že otázka příslušnosti je někdy věcí názoru a existují o ní spory (vyjádření na č. l. 24 ve spisu městského soudu). Obdobně pak na jednom místě kasační stížnosti uvádí, že požadoval vysvětlení „na základě čeho“ byla shledána místní příslušnost [např. 3. odst. v bodu IV. b) kasační stížnosti], na jiném místě se pak dožaduje sdělení informace „proč“ povinný subjekt, resp. příslušný soudce považoval místní příslušnost za danou [např. 5. odst. v bodu IV. d) kasační stížnosti]. I přes uvedené je stěžovatel názoru, že je to městský soud, který ve svém rozsudku „slovíčkaří“ a posouvá význam argumentace stěžovatele. S tímto Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí. Městský soud plně zohlednil obsah žádosti stěžovatele, resp. celkový obsah spisů, přičemž neopomněl vypořádat ani stěžovatelem vznesenou argumentaci. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je to naopak stěžovatel, kdo vnitřně nekonzistentní a nelogickou argumentací posouvá význam své původní žádosti.

[16] S ohledem na obsah žádosti a správního spisu nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že ve skutečnosti požadoval poskytnutí informace, která již je formálně zaznamenána a jejíž poskytnutí je otázkou pouze mechanického dohledání podkladu. Uvedené nelze dovodit ani z toho, že ve své žádosti stěžovatel použil formulaci „na základě čeho“ povinný subjekt shledal svou místní příslušnost. *Prima facie* nelze vyloučit tezi stěžovatele, že povinný subjekt v nějaké formě disponuje určitými podklady, na jejichž základě shledal svou místní příslušnost. Uvedené však nelze zaměňovat s tím, že povinný subjekt disponuje formálně zaznamenanou informací o tom, na základě čeho svou příslušnost shledal. Nejvyšší správní v rozsudku ze dne 19. 11. 2011, čj. 1 As 107/2011-70, uvedl, „*že výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič (k tomu srov. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu*

k informacím obsahující definici informace.“ Má-li tedy formálním zaujetím názoru ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu být myšleno zachycení názoru povinného subjektu na jakýkoliv nosič, názor stěžovatele nemůže obstát. Podklady, na jejichž základě povinný subjekt zaujal názor o své místní příslušnosti (např. žaloba nebo jiný procesní úkon účastníka civilního sporu), z povahy věci nemohou obsahovat zachycení názoru povinného subjektu, neboť povinný subjekt není jejich původcem. Úvaha o místní příslušnosti je výsledkem hodnocení těchto podkladů ze strany rozhodujícího samosoudce/senátu, přičemž neexistuje žádná povinnost tyto úvahy formálně zaznamenat. Stěžovatelova argumentace míří k popření tohoto rozlišení mezi podkladem a jeho hodnocením. Jeho žádost však nutně směřovala právě k tomuto hodnocení, jehož výsledek nebylo možné sdělit jinak než vytvořením nové informace. Lze tak souhlasit se závěrem městského soudu, že stěžovatel z povahy věci požadoval sdělení „myšlenkového pochodu soudce“, který nikde nebyl formálně zaznamenán.

[17] Nejvyšší správní soud nepovažuje výklad městského soudu za extrémně formalistický, jak se snažil tvrdit stěžovatel. Městský soud postupoval v mezích právní úpravy a judikatury vč. judikatury Ústavního soudu. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. I. ÚS 1666/23: *„Při výkladu pojmu informace v čl. 17 odst. 5 Listiny je přes jeho autonomní charakter třeba přihlídnout k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Ten se z dobrých důvodů nevztahuje na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací ze strany povinných subjektů (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Účelem povinnosti orgánů veřejné moci přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti (čl. 17 odst. 5 Listiny) je zejména zajišťovat informovanost občanů a umožňovat jejich participaci na věcech veřejných. Pouze za pomoci relevantních informací může být veřejná moc účinně kontrolována (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 517/10). Vymezení pojmu informace ze strany zákonodárce způsobem, že nezahrnuje na žádném nosiči nezachycené názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, tento účel při konfrontaci s projednávanou věcí nikterak nepodkopává a nevyvolává proto ústavní pochybnosti.“*

[18] Právní názor městského soudu není ani v rozporu s další stěžovatelem akcentovanou judikaturou. V rozsudku ze dne 22. 9. 2010, čj. 4 As 23/2010-61, se zdejší soud zabýval situací, kdy se žadatelé dožadovali, aby povinný subjekt (krajský úřad) poskytl dodatečné vysvětlení tvrzení radní kraje v kontextu stavebního řízení, jakož i podklady pro toto tvrzení. Soud v tomto rozsudku uvedl, že povinností povinného subjektu bylo poskytnout k žádosti podklady, na jejichž základě příslušná radní vyslovila, že se brzdí další fáze stavebních prací. Soud však rozhodoval za situace, kdy žádost o informaci obsahovala výslovný požadavek na poskytnutí dokumentů, které poskytují podporu pro tvrzení této osoby. V souzené věci se však o takový případ nejedná, neboť stěžovatel v bodě 4) své žádosti nepožaduje poskytnutí (konkrétních) dokumentů a nadto – a to především – nepožaduje vydání podkladu k nějakému veřejnému tvrzení, ale sdělení vnitřního myšlenkového pochodu soudce ve věci, kde neexistuje povinnost formálně názor zachytit. Přílehlavý není ani odkaz na rozsudek ze dne 29. 12. 2020, čj. 2 As 26/2019-36. V něm se totiž zdejší soud zabýval situací, kdy nebylo postaveno najisto, zdali nějaké podklady existují a zdali vůbec existovala povinnost jimi disponovat. Podobné vady ve skutkových zjištěních však stěžovatel nenamítá. Ani na základě žádného stěžovatelem akcentovaného rozsudku nelze dovodit nezákonnost napadeného rozsudku. Žádný z nich se nezabývá identickou skutkovou a právní situací. Ani sám stěžovatel neuvádí, že by soudu uložily poskytnout informaci o místní příslušnosti.

pokračování

[19] Pokud stěžovatel uvádí své domněnky, jaký by byl výsledek řízení, kdyby svou žádost formuloval odlišně, těmito se Nejvyšší správní soud nemůže zabývat, neboť není povolán k řešení hypotetických sporů. Jak uvedl rozšířený senát zdejšího soudu: *„Běžný judikát neaspiruje na to být ani učebnicí, ani odbornou příručkou detailně vysvětlující všechny možné variace výkladu zákona dle proměňujících se okolností nejrůznějších případů, které se před soudem mohou v budoucnosti objevit“*, (viz usnesení ze dne 30. 10. 2018, čj. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS).

[20] Ve zbývajících částech prvního okruhu stížných námitek stěžovatel uvádí, že i kdyby bylo možné na věc aplikovat § 2 odst. 4 informačního zákona, povinností městského soudu bylo zohlednit materiální stránku práva na informace a provést test proporcionality.

[21] Jak již soud naznačil výše, právo na informace, jakožto ústavně zaručené právo, je možné omezit pouze v nezbytných případech, což potvrzuje i četná judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, na níž stěžovatel rozsáhle odkazuje zejm. v bodě III. kasační stížnosti. V tomto rozsahu je však nutné uvést, že uvedená judikatura se týká omezení práva na informace podle § 11 a násl. informačního zákona. Jedná se tedy o situace, kdy informace objektivně existují ve formě předpokládané § 3 informačního zákona, ale zákon stanovuje omezení jejich poskytování. Nejedná se o situace, kdy zákon ze své působnosti vyčleňuje informace, které formálně neexistují a existovat ani nemusí. Ostatně žádný ze stěžovatelem citovaných judikátů ani žádná uvedená komentářová literatura nedovozuje povinnost zkoumat proporcionalitu při aplikaci § 2 odst. 4 informačního zákona. To by ostatně ani nedávalo smysl, neboť zákon je postaven na premise, že požadovaná informace při výluce dle § 2 odst. 4 neexistuje ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona, protože ani její neposkytnutí nemůže být disproporční.

[22] Soud dále zdůrazňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu ustáleně považuje výluky dle § 2 odst. 4 informačního zákona za ústavně konformní. Jak soud uvedl např. v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS, bod 14: *„Nejvyšší správní soud k této námitce předně uvádí, že danou zákonnou výlukou nelze samu o sobě považovat za rozpornou s ústavně garantovaným právem na informace. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.‘ Právo na informace tedy není ‚bezbřehé‘, zákonodárce je oprávněn jejich poskytování omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím účelnosti, potřebnosti a přiměřenosti. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že zákonodárce při přijímání zákona č. 61/2006 Sb., kterým bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím přidáno ustanovení § 2 odst. 4, těmito kritériím dostál. Sledoval z ústavního hlediska legitimní cíl, a to vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření zcela nových informací, k jejichž tvorbě či evidenci nejsou jinak povinny.“* Obdobně lze odkázat na usnesení ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. I. ÚS 1666/23, v němž Ústavní soud uvedl: *„Při výkladu pojmu informace v čl. 17 odst. 5 Listiny je přes jeho autonomní charakter třeba přihlídnout k zákonu o svobodném přístupu k informacím. Ten se z dobrých důvodů nevztahuje na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací ze strany povinných subjektů (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Účelem povinnosti orgánů veřejné moci přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti (čl. 17 odst. 5*

Listiny) je zejména zajišťovat informovanost občanů a umožňovat jejich participaci na věcech veřejných. Pouze za pomoci relevantních informací může být veřejná moc účinně kontrolována (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 517/10). Vymezení pojmu informace ze strany zákonodárce způsobem, že nezahrnuje na žádném nosiči nezachycené názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací, tento účel při konfrontaci s projednávanou věcí nikterak nepodkopává a nevyvolává proto ústavní pochybnosti.“ Jiný výklad nevyplývá ani ze stěžovatelem označené judikatury Ústavního soudu. Soud nepřehlédl ani recentní nálezy ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24. V něm však Ústavní soud opět vztáhnul povinnost posuzovat proporcionalitu jen k informacím, které objektivně existují, ale jejich poskytnutí vylučuje zákon za účelem ochrany jiného důležitého zájmu.

[23] V druhém okruhu stížních námitek stěžovatel dovozoval nepřipadnost závěrů městského soudu ohledně aplikace § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. I zde stěžovatel akcentoval, že městský soud ignoroval materiální stránku práva na informace a neprovedl test proporcionality.

[24] Podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona platí, že *povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*

[25] V rozsahu této části stížní argumentace Nejvyšší správní soud nejdříve předesílá, že obě správní rozhodnutí stojí na § 2 odst. 4 a nikoliv na § 11 informačního zákona. To platí i pro rozsudek městského soudu (bod 26 napadeného rozsudku). Pokud pak městský soud návazně reaguje na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, činí tak v návaznosti na stěžovatelem v žalobě předestřenu argumentaci. Městský soud sám uvádí, že vypořádáním argumentace reaguje pouze na tvrzení stěžovatele, přičemž opakovaně akcentuje, že skutečným rozhodovacím důvodem byla výluka dle § 2 odst. 4 informačního zákona (bod 27 napadeného rozsudku). Doplnující úvahy městského soudu ohledně aplikace § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona tak z povahy věci představují úvahy, na nichž není zbudován právní názor městského soudu, i.e. úvahy *obiter dictum* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost opakuje, že za situace, kdy neexistuje informace, nemá smysl se zabývat tím, zdali je možné poskytnutí neexistující informace odepřít. Teprve kdyby skutečně došlo k aplikaci § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, bylo by nutné v souladu s judikaturou Ústavního soudu určit, zdali je takové odepření přiměřené (srov. zejm. recentní nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24). K tomu však v souzené věci nedošlo.

[26] Pro danou věc nejsou podstatné důvody, na základě kterých stěžovatel požadoval poskytnout informace (srov. úvod kasační stížnosti). Zákon ani na základě takových důvodů neumožňuje prolomit městským soudem správně vyloženou výlučku dle § 2 odst. 4 informačního zákona. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že souhlasí se stěžejním závěrem městského soudu, že informace o určení místní příslušnosti neexistuje ve smyslu informačního zákona, přičemž povinnost formálně ji zaznamenat z žádného předpisu nevyplývá. Městský soud tedy nepochybil, pokud aproboval závěr žalovaného a aplikaci výlučky dle § 2 odst. 4 informačního zákona.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal nic nezákonného ani na dalších dílčích závěrech žalovaného a městského soudu. Jejich závěry byly učiněny v mezích právní úpravy

pokračování

a judikatury, v důsledku čehož nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s nimi. Nejvyšší správní soud opakuje, že neshledal v rozhodnutích správních orgánů a soudu ani žádné vady, pro které by bylo třeba přistoupit k jejich zrušení z moci úřední - *ex officio* (srov. např. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

[28] Na základě výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s.

za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. srpna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu